

POSTÁS DOLGOZÓ

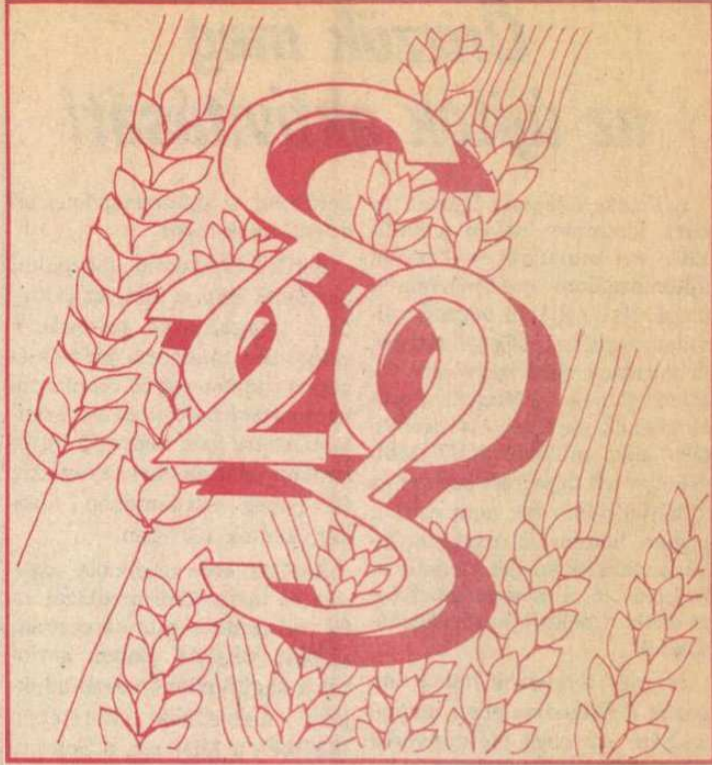
A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXIII. ÉVFOLYAM

8. SZÁM

1988. AUGUSZTUS

ÁRA: 2 FORINT

Ülésezett a központi vezetőség

Változatlan érdekviszonyok mellett hatékonyabb érdekképviselet

Rendhagyó központi vezetőségi ülést tartott július 19-én a Postások Szakszervezete. Rendhagyó, miután júliusban általában soha nincsen ülés, ugyanis ez az évszak a nagy szabadságolások időszaka. Most azonban több oka is volt, hogy a testület júliusban ülésezzen.

Elsőként — meghívtakak nélkül — csak a testület tagjainak részvételével zárt ülést tartottak, ahol *Kánya Gyulát*, a szervezési és káderosztály vezetőjét megválasztották a központi vezetőség titkárnak, a közelmúltban elhunyt *Megyeri László* helyére.

Ezt követően kibővült a résztvevők köre a meghívottakkal, és közösen vitatták meg a „Postások Szakszervezete választott szerveinek érdekképviseleti és érdekegyeztető tevékenységének továbbfejlesztésére” készült javaslatot. A javaslat a Postások Szakszervezete területén a féldős beszámolók során felvetett problémákat és a társadalmi intézményrendszer — ezen belül a szakszervezetek — korszerűsítése kapcsán kialakult lehetőségeket összegzi. Az előterjesztésben foglaltakat a felszólalók megerősítették.

Mundruczó Kornél, a Budapest vidéki Postaigazgatóság tszbtitkára is ezen a véleményen volt. Szerinte az anyag azt tartalmazza, amit a BUVIG dolgozói a féldős értékeléskor elmondtak.

Szűcs László, a Miskolci Postaigazgatóság dolgozóinak

képviselőjében arra hívta fel a figyelmet, hogy fokozni kell a bizalmi testületi ülések nyitottságát, nyilvánosságát, olyan formában, hogy ha valaki igényli — minden tisztesség és megbízás nélkül — részt vehessen az ülésen. Azt javasolta, hogy csak igen indokolt esetben legyen lehetőség zárt ülés tartására.

A tagozatok létrehozása talán megoldja és elősegíti a különböző rétegek, illetve a kisebbség érdekeinek feltárását, védelmét, képviseletét. Bár, ha a történelemben viszszatekintünk — mondta *Szabó Géza* Sárospatakról — hasonló szervezkedési formák már voltak a szakszervezet-

Szabó Géza

ben. Ugyanakkor nem látja megoldhatónak annak lehetőségét, hogy a tagozatok vezetői és tagjai megfelelően tud-

Szathmári Géza

janak területükön, illetve, ha szükséges az ország különböző részei között mozogni. Sem anyagi, sem szolgáltatmentességi szempontból nem lát lehetőséget ennek megvalósíthatóságára.

A jelenlegi szervezetben is megvan a lehetőség a megfelelő szakmai, kisebbségi érdekvédelemre, érdekképviseletre, csak nem élünk vele kellőképpen. Ennek igaz, sok esetben csak a képviselő, tisztségviselő bátortalansága az oka — mondta *Szathmári Géza*, a BUVIG igazgatója, a központi vezetőség tagja. Nem mindenki tudja nézetét, véleményét sok ember előtt kifejezni. Továbbá van olyan tapasztalat is bőven, hogy a tisztségviselő, a dolgozók képviselője az érdeket ki tudja fejezni, de az érvényesítésre már nincs lehetősége. Az ér-

dekérvényesítésre pedig a tagozatok sem adnak pillanatnyilag garanciát, mert a javaslat a tagozatok jog- és hatáskörével nem foglalkozik.

Szépe Lőrinc, a Pécsi Postaigazgatóság tszbtitkára a jelenlegi szervezetet nem így látja. Véleménye szerint a jelenlegi gazdasági szervezetre épülő szakszervezeti struktúra az érdekeket összemosza. Megítélése szerint ma még nem látható, hogy a tagozatok kialakítása oldja meg azokat a feszültségeket, amelyek az érdekvédelem, érdekegyeztetés terén jelentkeznek, de hogy valamilyen formában változtatni kell, az biztos, mert je-

Szépe Lőrinc

lenlegi munkánkban sok a beidegződés, a formalitás.

Természetesen a szervezetmódosítás, még ha az pozitív

Tóth János

eredményeket is hoz, akkor sem oldja meg, csak a lehetőséget teremti meg a munka tartalmi továbbfejlesztésének. *Tóth János* kézbesítő felszólalásában kifejtette, hogy a dolgozók a felvetett észrevételekre, problémákra tőle a megoldást, a gyors intézkedést kéri számon egy-egy ülés után. Ehelyett azonban csak arról tud számot adni, hogy ő elmondta, továbbította a gondolat. Megítélése szerint sokkal gyorsabb intézkedést várnak a dolgozók egy-egy problémafelvetésre.

Az elhangzott felszólalásokból kitűnik, hogy a 85 testületi tagnak is megoszlik a véleménye ebben a témában. Ezért határozott úgy a központi vezetőség, hogy ha lehet szinte valamennyi szakszervezeti tag véleményét ki kell kérni a szervezetmódosításról. (En-

nek elősegítésére lapunk 3. és 4. oldalán az előterjesztést teljes terjedelmében közöljük.)

Gricserné Heszky Enikő főtitkár összefoglalójában elmondta, hogy a központi vezetőség az október végi ülésen — a dolgozói vélemények birtokában — alakítja majd ki döntését a szervezetmódosításról, azaz a szakmai tagozatok kialakításáról, vagy a jelenlegi szervezet változatlanosságáról.

Addig azonban sok közös feladat van. Szeptember a dolgozói viták, vélemények megismerésének az időszaka. A területi szakszervezeti bizottságok, (illetve szakszervezeti bizottságok) szervezik meg ezt az eszmecsereket. Az elhangzott véleményeket szeptember 30-ig kell területenként összegezni, s a Postások Szakszervezetének központja részére megküldeni. A beérkezett vélemények alapján alakulnak ki majd a javaslatok.

Ezeket — előreláthatóan október közepén — országos alapszervezeti titkári értekezleten vitatják meg az szbtitkárok. Az ott elhangzott véleményeket is összegezve születik meg a döntés az október végi központi vezetőségi ülésen.

Végezetül a központi vezetőség elfogadta *Péntek Petronella* kv-titkár előterjesztését a gazdasági társulásról szóló törvénytervezet szakszervezeti állásfoglalásának kialakításáról.

Barabás Györgyi

A vélemények elhangzása után

Gricserné Heszky Enikő összefoglalója

Sínhivatal Kaposvárott

„Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel” — jut eszembe, mikor átléptem az ütött-kopott, zsúfolt kaposvári 2. számú postahivatal küszöbét.

Az itteni beosztottak gúnyosan „sínhivatalnak” nevezik munkahelyüket. Talál ez az elnevezés, ugyanis olyan keskeny helyen szoronganak, mintha egy agonban lennének. Található volna kínhivatalnak keresztelni, mert itt, bizony, kínlődás minden eltöltött perc. Ennek ellenére a kopott falon, amelyről néhány helyen omlik a vakolat, ott olvashatók a kiváló munkáért kapott oklevelek. Nem kenyerem a túldicsérés, de ezek az emberek minden tiszteletet megérdemelnék, hogy nap mint nap helytálljanak.

A 48 négyzetméteres hivatalban tízen dolgoznak. Ha még ide az ügyfelek is belépnek, alig lehet levegőt kapni. Még inkább így van ez Tóth József hivatalvezető irodájában, ahonnan két embernek ki kell jönnie, hogy egy bemenjen. A berendezés zsúfolt és szegényes. Nem is tudom, hogy fér el ennyi minden itt: négy szekrény, két asztal, egy hűtőszekrény, egy fogas, egy mosdó és négy szék. Az ún. irodát napszitta, zöld függöny választja el a kényszerből kinevezett öltözőtől.

Kísérőm, a kaposvári 1-es postahivatal vezetője, Hegedűs József bemutatja kollégáját, s aztán a szó szoros értelmében sarokba szorul, ugyanis másként nem tud utat engedni vezetőtársának, aki nagy kínlődva kikászálódik íróasztala mögül.

Hát ilyen körülmények között kell dolgoznunk — mondja szegénylős mosollyal, mintha neki kellene restelkédnie miatta. — 1970-ben kerültem ide. Akkor ez még kétszemélyes hivatal volt. 78-ban alakítottak valamit rajta, de jobb nem lett, mert a forgalom egyre

növekedett, és így több munkatársra lett szükség. Itt nemcsak dolgozni nehéz, hanem a vagonbiztonságot sem nagyon tudjuk garantálni.

— Azért valamit észrevehetek a nyomorúságos munkaviszonyainkból, mert 1983-ban elkészült egy belső átalakítási terv. De hát azóta 5 év telt el, s nem nagyon deríti fel az itt kínlődó postásokat az elképzelés. Bár az idén már azzal áltatták őket, hogy most aztán tényleg átalakítják a hivatalt, és megduplázzák területét.

Beülök a hivatalvezető helyére, így most már ketten szoronganak a sarokban. Bejön Bankics Józsefné egyesített felvevő, a szakszervezet ifjúsági tagozatának helyettes vezetője. Többen már nem férünk.

— Bátéről járok be — mondja —, 15 km-re van Kaposváról. Vonattal jövök, reggel hatkor indulok otthonról, és késő délután, 1/2 6-ra érek haza. Otthon csak a téveszben lenne munka, de különben is a postához értek a legjobban; ezt tudom, ezt csinálom. Jöjjön, megmutatom a munkahelyem — invitál.

Bankics Józsefné az első ablaknál szokott dolgozni, itt fogadja reggel 8-tól az ügyfeleket. Ő veszi fel a külföldi leveleket, a táviratokat, bonyolítja le a távolsági beszélgetéseket. Fizetése 4300 Ft bruttó, két gyereke van.

A mellette lévő ablaknál Kovács Jánosné nyugdíjas éppen be- és kifizetéseket intéz.

— Pénzfelvevő vagyok, de hozzám tartozik a takarékszolgálat is — mondja homlokát törölve. — A nyugdíjam 5300 Ft, ez nekem kevés a megélhetéshez; dolgoznom kell. Nagyon kiáradok ebben a hőségben, a levegőtleniségben. Itt az ügyfelek is türelmetlenebbek. Most nagyon nehéz pontosan dolgozni, pedig a postán a precíz mun-

ka elengedhetetlen; de hát ez van, mit lehet tenni?

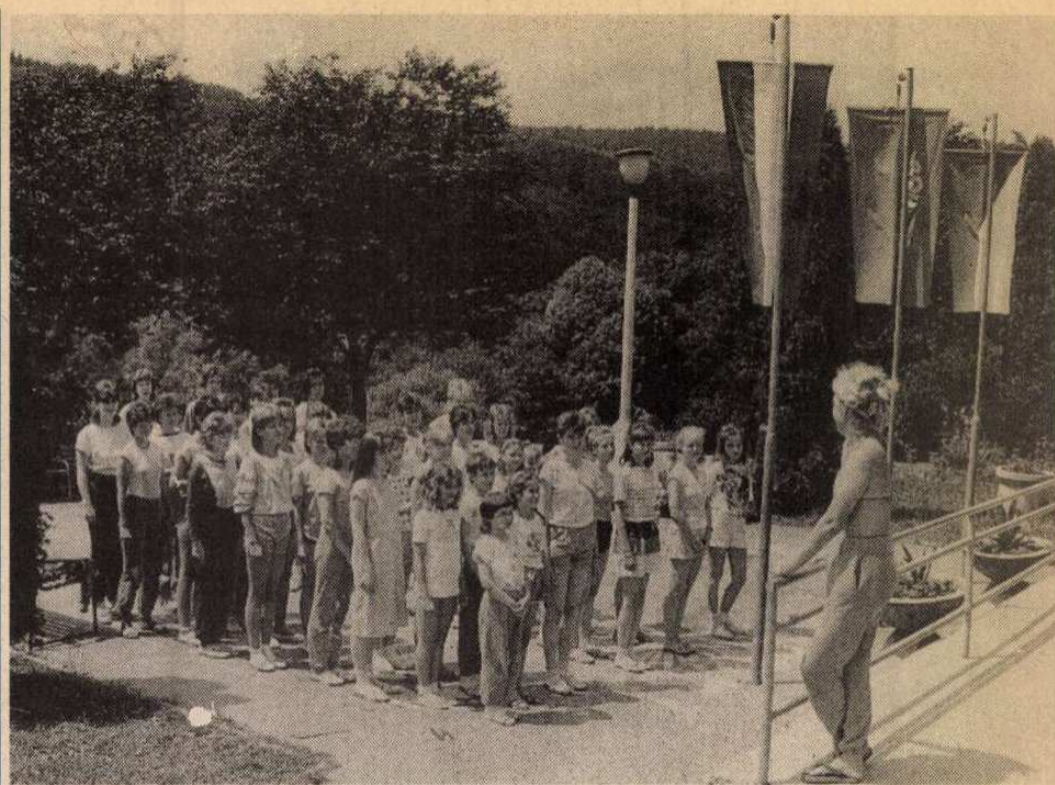
— Amíg a hamut mamunak nem mondom, postás akarok maradni — fordul felénk Sárdi András nyugdíjas pénzfelvevő, aki hosszú ideig a mehív vezetője volt. — Semmi különös nincs abban, ha egy vezető nyugdíjas korában beosztottként dolgozik, ha valaki szereti a postát. S én ezt a munkát nem csak a pénzért csinálom. Egyedül nem tudnék megenni. Napjaim úgy telnek, hogy lányom, fiam és a posta között ingázom.

— Nagyon kell most figyelni ebben a tébolyodott melegben. Még jó, hogy itt van ez a pénzsámoló gép, ez nagy segítség — veszi át a szót Huszti Mihályné pénzfelvevő. — Ő, a fizetésemet elég, ha egyszer átszámolom. Amikor 1980-ban elmentem gyesre, már akkor ígérték, hogy átalakítják a postát, és még mindig semmi nem történt.

Még szerencse, hogy jó a csapat — lép hozzánk Száraz Katalin brigádvezető. — Nálunk a Váci Mihály brigád nem formálisan dolgozik, ez a körzet egyik legjobb brigádja. Egy ilyen kis közösségben mindenkinek szinte mindenhez kell értenie, mert különben egy ember kiesése is komoly gondokat okozna. Az ügyfelek a zsúfolt- és ellenére többnyire megvannak elégedve a munkánkkal. Sok ügyfelünkkel szinte baráti kapcsolatot alakítottunk ki, és ha időnk engedi, a gyesen lévőikkel és a nyugdíjasokkal is találkozunk.

Visszamegyek az irodaszerű öltözőbe vagy öltözőszerű irodába, ahol a két hivatalvezető már kiszabadult a sarokból. Elbűcsúzom tőlük, s gondolatban — az illetékeseknek ajánlva — Váci Mihály sorai jutnak eszembe: „Nem elég a jót akarni, de tenni kell.”

Údvarhelyi András

Úttörők Teplicén

A teplicei postás úttörőtábor nem volt könnyű megtalálni. A figyelmen kívül hagyott nem akad meg a piciny táblán, amelyre ezt írják: SPOJÁR. Pedig azt már tudtuk, hogy ez postást jelent, de mit ér ez, ha a tábla oly apró.

Aztán végre a megfelelő irányba fordulva már nem is úton, hanem kis hegyi ösvényen érünk be a táborba. A szemünk elé táruló látvány megkapó: csupa erdő, meredek völgy, a tábor területén is legalább 50 méteres szintkülönbségek, és lent a mélyben egy úszómedence. A terasz kövén mókás gyerekrajzok és persze sok vidám gyerek.

Évek óta járnak ide postás szülők általános iskolás korú gyerekei, ezúttal is mintegy negyvenen, hogy szlovák gyerekekkel közösen töltsenek el két vidám hetet. A gyerekek persze kevésbé igényesek. Őket nem igazán zavarja, hogy az épületre, bizony, ráférne már a felújítás, hogy kellenének új bútorok, néhány hűtőszekrény. Még azon sem szomorkodnak, hogy a medencében éppen nincs víz. Őket tökéletesen boldoggá teszi az együttlét öröme, a sok program, a kirándulás, sőt a — talán első igazán felnőtt — bevásárlás, mert kell az iskolaévre a sportcipő, a jó minőségű kocsolya, de kell a szabadon elköltethető néhány korona okozta öröm is.

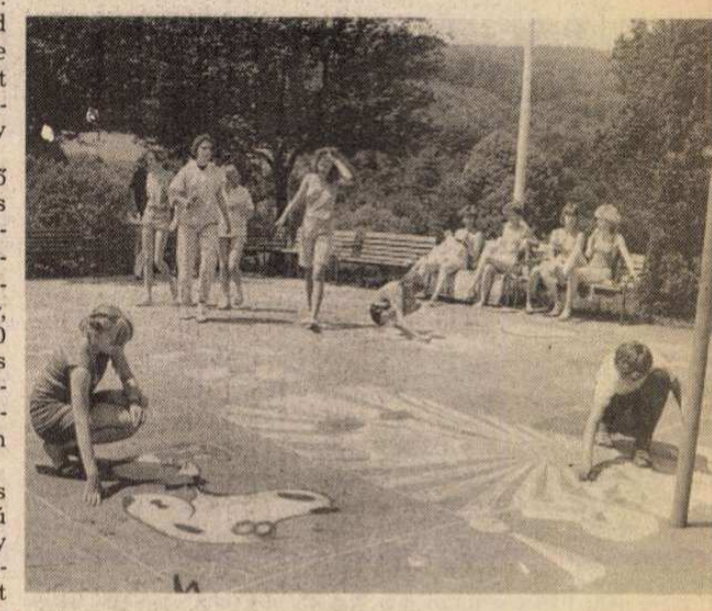
Ők nem is panaszkodnak. Takács Aliz Budapestről már másodszor van itt, de a többi beszélgetőtársam, Both Éva, Major Noémi, Kustán Kriszta és Reményi Kriszta is meg van

elégedve. Az étkezés bőséges, és naponta ötször lehet enni, sok a gyümölcs, az édesség.

— A két évvel ezelőttihez képest is jobb, mozgalmasabb a tábor élete — mondja Takács Aliz, és a többiek folytatják. Jó lenne víz a medencébe, nem kellene olyan korai (7 óras) ébresztőt tartani, és kár, hogy nem koedukált a tábor, ha fiúk

is vannak, az mindig izgalmasabb. De a fiúk csak akkor jönnek, ha a lányok hazautaznak, mert övék a következő turnus. Addig is a lányok a környék nevezetességei után három napig Pozsony, Dévény történelmi kuliszával ismerkedhetnek.

Áts

Hol van az a ház...?

A közelmúltban egy szombat délután lakásszentelőre voltam hivatalos Káposztásmegyerrre. Vendéglátóim — ismerve tájékozódóképtelenségemet — pontosan elmagyarázták, hogy milyen járművekkel menjenek, hol szálljak le, s ők a Lóverseny tér 6. számú ház VI. emeletének erkélyéről kilógnak majd egy fehér lepedőt, amelynek láttán már nem tévedhetek el. Ment is minden a legnagyobb rendben, amíg a 14-es villamos végállomásán leszálltam. Ezután keresni kezdtem a fehér „zászlót”. Annak a lakótelepnek több tucatnyi 7-8 emeletes háza van, és majd mindegyiknek az erkélyén száradtak ruhák; fehér is akadt köztük, nem is egy.

Elkezdem körbejárni, keresve a Lóverseny teret, de seh-

egy utcátábla a házak falán, legfeljebb egy-egy rez-, pontosabban névtábla a kapuk alatt. Nagy nehezen, többszöri kérdés-közlés után megtaláltam a keresett házat, amelynek kapujáról már leolvasható volt a megadott cím.

Első gondolatom a postás kézbesítők felé szánt. Szegények, hogyan is képesek az újságokat, küldeményeket, táviratokat, ne adj' isten egy gyászjelentést időben kézbesíteni? Mint nyugdíjas postás, természetesen először a kézbesítőkre gondoltam, de nem lehetnek könnyebb helyzetben a mentők, orvosok sem. Mire a megadott címre eltalálnak, hosszú percek, félórák telnek el, és ha a beteg már későn ér a

kórházba, esetleg szállítás közben meghal, a hozzátartozók az egészségügyi dolgozókat marasztalják el, pedig nem ők a hibásak.

Mint ahogyan a postát is méltatlanul éri a vád, ha az előfizető nem, vagy késve kapja meg az újságot, ugyancsak az egyéb — nem egy esetben sürgős — küldeményeit. A kerületi tanácsnak kellene gondolnia arra, hogy a lakótelepek házainak falán utcátáblák legyenek, így az említett anomáliák nem fordulhatnának elő.

Kérem a Budapesti Postaigazgatóság és a szakszervezet illetékeseit, vegyék fel a kapcsolatot a káposztásmegyeri tanáccsal, hogy mulasztásukat sürgősen pótolják, könnyítsék meg a postás kézbesítők — és mások — dolgát.

Török Lászlóné

Tanácsok mindenkinek

Paradicsom — szépségápoláshoz

Az üzletekben szépen pirosuló paradicsomok kínálják magukat megvételre. Bár a paradicsom igen közkedvelt konyhanövény, mégis érdemes bemutatni, táplálkozási és kozmetikai értékét ismertetni. Kevésbé ismeretes, hogy a paradicsomnak gyógyhatása is van. Külföldön gombás megbetegedések, gyulladásos folyamatok megszüntetésére alkalmas kenőcsöket készítenek belőle.

A paradicsom népszerűségét annak köszönheti, hogy kellemes zamata, sokoldalú felhasználása mellett értékes vitamintartalmát, aminosavakat, szerves anyagokat tartalmaz (karotin, B₁, B₂, C-vitamin, nikotinsav, kalcium, vas, foszfor, cukor, citromsav, almasav

stb.). Az apróbb fajta paradicsomokban általában több C-vitamin van, mint a nagyobb fajta bogycsokban. A háziasszonyoknak nem árt tudni azt is, hogy a gyorsfagyasztással tartósított paradicsomnak a friss bogycsónál majdnem azonos tápértéke van. A készen kapható paradicsomsűrítvénynek igen magas a tápértéke és a C-vitamin tartalma. A házi befőzésnél nem szabad olyan edényt használni, amelynek a zománcosása hibás, mert a paradicsom savanyú anyagai az edényből vasat, rezet oldanak ki, melyek gyorsítják a C-vitamin bomlását.

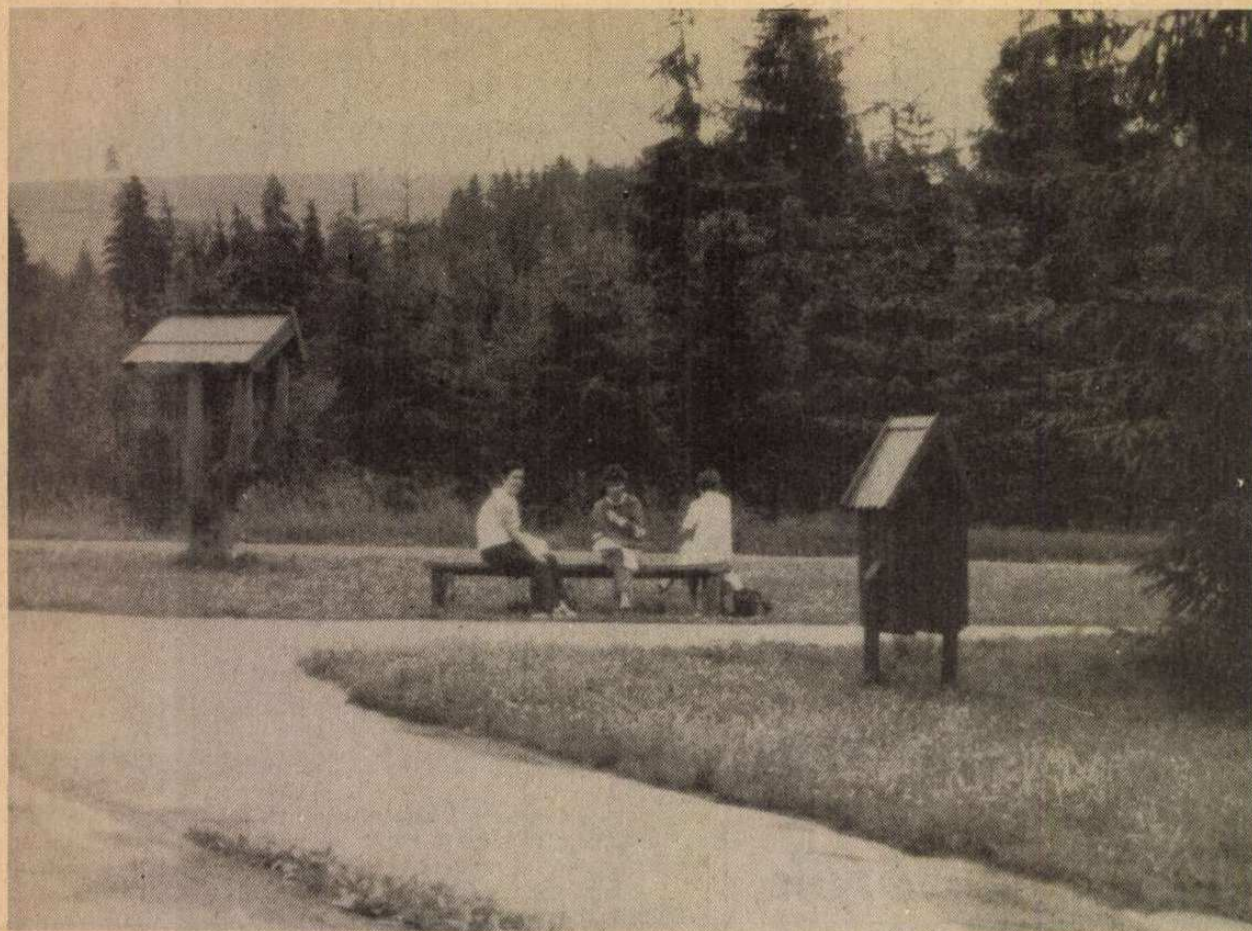
A paradicsomot kozmetikai pakolásokhoz is felhasználhatjuk. A paradicsompakolásnak hidratáló hatása van, a bőrszességet, ruganyosságát fokozza. A paradicsom biológiailag aktív anyagai élénkítik a bőr anyagcserejét, s ezáltal felfrissítik, fiatalítják azt. Az uborkához hasonlóan szintelenítő hatású, tehát szeplős, májfoltos arcra is ajánlható. A paradicsom, savtartalma miatt, zsíros bőr ápolására előnyös.

A pakolást a következőképpen végezzük: a paradicsomot felszeleteljük, a szeleteket a letisztított és vékonyan bekrémezett bőrre helyezzük, s 10 percig ott hagyjuk. A pakolás ideje alatt pihenünk le. Ha a paradicsomtól kissé kivörösödne a bőr, kamillateával töröljük át.

Egy másik recept: a paradicsom levét kinyomjuk, magnéziumporral összekeverjük, és egyenletesen felkenjük a bőrre.

Télen is van arra lehetőség, hogy paradicsomlével kezeljük bőrünket. A paradicsom ivólet vagy a mirelit paradicsomot felhasználhatjuk a pakoláshoz is.

Fási Katalin

Magyarok Liptószentmiklóson

Nyár a hegyekben

Az idei hosszú forró nyáron, aki csak tehetett, vízközelben hűsölt. Nyaralási szokásainkon nem könnyű változtatni, mostanában pedig végképp nem, hiszen egyre inkább az anyagi lehetőségeink szűkülése, nem pedig szemléletünk esetleges változása szab határt döntéseinknek. Így is voltak olyanok — szám szerint negyvenen —, akik, szakítva a vízparti nyaralás hagyományaival, idén a hegyekben töltötték szabadságukat, mégpedig a gyönyörű Tátra hegység egyik postásüdülőjében.

Azért nem teljesen újdonság ez a postászsakszervezeti üdültetés lehetőségei között, hiszen hétvéves már az a kapcsolat a két ország szakszervezetei között, amelynek keretében min-

den évben negyven magyar postáscsalád két hetet tölt a lip-tói üdülőben, csereként pedig ugyancsak negyven csehszlovák postás nyaralhat egy hétig a Balatonnál, egy hétig Budapesten.

Hogy Liptóba már utazni is jó, arról meggyőződhetünk a közelmúltban, amikor felkerestük az ott pihenő magyarokat. Szédítően mély völgyek, büszke bércek között kanyarog az igen jó minőségű út, Besztercebányától fölfelé pedig egyenesen lenyűgöz a szlovákiai táj. De ne rohanjunk annyira, hiszen Besztercebányán érdemes megállni, amúgyis féltőn jólesik a pihenés, a knédli és a még mindig nagyon olcsó sör, s ez a város némiképp megnyugtathatja a magyar utazót. A szépen felújított történelmi városrész, a főtér templomaival, múzeumai-val, régiségkereskedéseivel bizonyítja: itt is megindult valami közös múltunk értékeinek megvédésére, megbecsülésére.

Besztercebánya után pedig irány Liptó, fel északra, az Alacsony-Tátrán át, a Vág forrásvidéke felé. Itt a bádógtetős faházak — a cserepet leszakítaná a szélvihar — illeszkednek harmonikusan a tájba, aztán a végcél előtt még egy kevésbé szívderítő, füstös iparváros (Rózsahegy), és megérkezés Liptószentmiklóstra, ahol mindent Jánosikról neveztek el, mert a hagyomány szerint itt ölték a szlovák nemzeti hóst a Vágba.

Innen már igazán csak öt perc a hegyek között, ahogy át-

hajtunk két piciny falun: Smrečanin és Ziaron. És ez már a csodálatos hegyvidék, százéves fák, a tetszetős postásüdülőt övező gondozott óriáspark, csend, nyugalom, részegítően tiszta, friss levegő.

Az üdülőben is minden csendes, még a gyerekek sem hangoskodnak olyan harsányan, vacsora előtti kényelmes sétával, beszélgetéssel telik az idő. A mozdulatok itt lelassulnak, a pihenéshez szükséges minden kellék egy helyen, egy épületben — minek hát a rohanás.

— Azért ne gondolja, hogy csak ülünk, eszünk, megiszunk — mondja *Szabóné Szikora Katalin*, aki férjével és két gyerekeivel tölti itt a két hetet. A Posta Anyag- és Értékcikkhivatal dolgozójaként júliusban kitűnően végezte a tisztító tanfolyamot, jutalomként kapta ezt a lehetőséget. — Rengeteg programról gondoskodnak a figyelmes házigazdák. Néha már-már soknak is tűnik.

— De így megismerkedhetünk a környék összes nevezettségével — veszi át a szót a férj, *Szabó Szilárd* —, jártunk a Csorba-tónál, Tátra-Lomnicon, Rózsahegyen és Besztercebányán. És persze a rengeteg erdei túra... Tegyük hozzá, egyetlen kötelező program sincs, de azért mi mindenhova elmentünk és sohasem bántuk meg.

Szabók nem csak a sok jó programot dicsérik, szerintük csodás a vendéglátás, kedvesek, figyelmesek az itt dolgo-

zók. Külön is dicsérik *Luboš Stančík*ot, a ház kultúrosát, a programok szervezőjét, aki az üdülő jó szellemeként arról is gondoskodik, hogy az ugyancsak itt nyaraló csehszlovák postásokkal is baráti kapcsolatok alakuljanak ki.

De hasonló hangnemben nyilatkozik az üdülő vezetője *Štefan Vallasek* is.

—Nálunk nincs különbség magyar és szlovák vendég között. Az a célunk, hogy mindenki jól érezze magát, és azt hiszem, nem csalódnak azok, akik itt töltik a szabadságukat — mondja, majd arra a kérdésre, hogy milyenek a magyarok, másképp nyaralnak-e, mint az itteniek, tagadóan rázza a fejét.

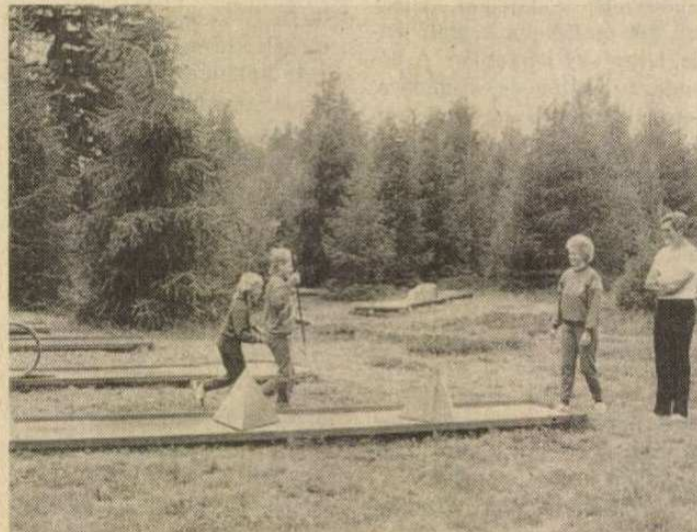
A nyári két hétben, amikor a magyarokat fogadjuk, megnő az üdülőben a kenyér- és a sörfogyasztás, de ez az egyetlen változás. Még soha semmilyen probléma nem volt, rossz emlékünkhöz egyetlen turnusról sem maradt.

Az üdülő egyébként egész évben üzemel. Magyarokon kívül lengyel és keletnémet vendégeket is fogadnak, télen pedig más országokból is jönnek ide, főleg sportolók. Nemegyszer jártak itt a magyar futballisták is. Az épület maga postai szakiskolának épült, később úttörőtáborrá, majd üdülővé alakították át. A távlati tervekben az eddigi 100 helyett 200 vendég fogadására alkalmas üdülő kialakítása szerepel, épül majd új közösségi terem, és talán fedett uszoda is, az egyetlen, ami innen valóban nagyon hiányzik.

— A kapcsolatokat lehetne bővíteni, hiszen mi télen is szívesen fogadnánk sielni vágyó magyarokat — mondja az igazgató. — Igaz, cserében télen csak Budapestre mehetnének a csehszlovák postások, de szerintem erre is lenne kereslet. És hogy valami kedves emlékről is beszámoljak, elmondom, hogy a kezdeti időkben nem mertünk a magyaroknak knédli adni, azt hittük, nem szeretnék. De ők maguk voltak, akik kikövezték tőlünk, nagy megnyugvásunkra.

Liptóban tehát szép volt a nyár. Akik itt jártak, egybehangozóan állítják, ide máskor is eljárnának! Mi csupán egy este-re voltunk hivatalosak, de a reggeli indulásnál úgy éreztük: itt még maradtunk volna egy kicsit. Hazafelé más útvonalat választottunk, mert Teplicén is dolgunk akadt, így aztán végig a Vág völgyén haladtunk, sebből sebb vidékeken. Jóval később, estefelé egy órára még megálltunk Pöstyénben, hogy a századelő híres gyógyfürdővárosának öreg falait is megcsodáljuk. A pöstyéni park óriás fái alatt keringőket játszott egy pozsonyi szimfonikus zenekar. Így vettünk búcsút Csehszlovákiától — nosztalgiával.

Zimmermann Ottó

Štefan Vallasek: Minden üdülővendég egyformán kedves nekünk.

Ismét a legjobbak között a férfi tekecsapat...

Hazánkban a tekézés különböző változatait már évszázadokkal ezelőtt űzték, de modern versenysportként, mai formájában csak 50 éves múltja van. A Magyar Tekézők Szövetségét 1934-ben azok a lelkes tekézők alakították meg, akik a sportágat Németországban és Csehszlovákiában ismerték és szerették meg. A magyar szövetség alapító tagja volt az 1953-ban megalakult nemzetközi szövetségnek, és ezen belül az aszfaltszekciónak. 1966-tól rendszeresen, kétevenként van felnőtt világbajnokság. A magyar versenyzők mindig kiemelkedő szerepet játszottak a sportág legjelentősebb nemzet-

eredményeként érte el az egyesület. 1986. január 1-jétől a versenyszakszövetség és a tömegsporton belül a tekecszakág irányítása egy kézbe került. Ezzel is elősegítve az egészséges verseny-tömegsport kapcsolatát, az edzésidők és a tömegsportbajnokság mérkőzésidőpontjainak jobb összehangolását.

A PSE Elnökségének támogatása is jelentős biztatást és nyugodt légkört teremtett a szakszövetségben, amely lehetővé tette az eységes csapat kialakítását. A férficsapat edzője, *Mede Lajos* 1984 őszén vette át a szakmai munka irányítását *Báthory László* elismert edzőtől. Céljai között szerepelt az

kal folyamatosan, mérkőzésről mérkőzésre értékeltük az elért egyéni eredményeket. A tapasztalatok alapján, az edzésmódszerek változtatásával, összeállítási módosításokkal készültünk a soron következő feladatokra. Az egyéni átlageredmények emelkedése, valamint az I. osztályú felnőtt és az aranyjelvényes minősítésű ifjúsági versenyzők számának növekedése is megerősíti azt a tényt, hogy a csapat sikere nemcsak a szerencsén múlt, hanem megalapozott, kiérdemelt volt.

Az a célunk, hogy férfi csapatunk is megragadjon az NB I-ben. Utánpótlás-nevelésünket tovább kívánjuk fejleszteni, mert az ismert gazdasági körülmények és az új átigazolási szabályzat ismeretében más egyesületből az átigazolás szinte reménytelen. Így csak saját utánpótlásunkra támaszkodhatunk.

Az 1987-88. évi bajnokságban már igen sok gondot okozott a pálya teltettsége, a már említett 40 tömegsportcsapat, és a női-férfi nemzeti bajnokságban szereplő versenyszakszövetség felnőtt és utánpótlás-csapatainak versenyztetése, edzése miatt. Ez ősszel még fokozódni fog, mivel a férfi NB I-ben 200 dobást kell teljesíteniük a versenyzőknek mérkőzésenként — az NB II-ben csak 100 dobás volt —, ami nagyobb edzésfelkészítést is igényel a

játékosoktól. Emiatt a tömegsport mérkőzéseinek időbeosztásán feltétlenül változtatnunk kell!

A Postás Sport Egyesület elnöksége méltányolta a szakszövetség gondjait, és soron kívüli korszerűsítésre, bővítésre tett javaslatot a teljes tekecsarnokban. A javaslatot a Postások Szakszervezetének elnöksége — a Magyar Posta Központjának támogatásával — június 30-án elfogadta. Így a jelenlegi 4 műanyag borítású pályát, a hozzá tartozó mechanikai szerkezettel és az automatikával együtt a fenntartási keretből felújítottuk. A felújítási munkálat egy időben további 2 pályát építettünk.

Az előzetes megállapodás szerint az őszi bajnoki idény befejezése után — december közepén — a kivitelezők felvonulnak. A munkák befejezése 1989. I. negyedév végére várható.

Az 1989. tavaszi NB I női és férfi bajnoki mérkőzéseket bérelt pályán játsszák csapataink, a tömegsport-bajnokságot viszont ez idő alatt szüneteltetni kell. A rekonstrukció befejezése után hosszú távra minden igényt kielégítő létesítménnyel gazdagodunk, amely mind a tömeg-, mind a versenysport részére maradéktalanul megfelel.

Molnár Attila

... és a soproni kosárlabdázók

A Soproni Postás Sportkör 1945-ben alakult, lelkes sportemberek kezdeményezésére. Először egy, majd több szakosztállyal működött.

A soproni postások sportköre fokozatosan fejlődött. De szakosztályainak, a természetjáróknak, tekézőknek, labdarúgóknak, a tömegsportban résztvevőknek és természetesen a kosarasoknak mindez csak úgy volt lehetséges, hogy mindig él-

vezték a gazdasági vezetők és a társadalmi szervek támogatá-

sát, még a nehezebb időszakokban is.

A női kosárlabdacsapat 1952-ben alakult postás lányok és fiatalasszonyok elhatározásából. A városi bajnokságtól az NB I-ig tartott az út, ahova először 1965-ben jutottak. A csapat szerkezeti változása következtében — néhány évi NB I-es szereplés után — hosszú évekig az

NB II-ben játszottak a postás lányok. Tulajdonképpen már mintegy öt éve az NB II nyugati csoportjának első öt helyezettje között szerepeltek, de mindig hiányzott az a kis többlet, ami a feljebbjutáshoz kellett volna.

Az 1987-88-as bajnoki évben azonban azzal az elhatározással léptek mindig pályára, hogy csak győzni szabad, s a cél a nemzeti bajnokság I. osztálya. A bajnokságot követő rájátszások során a csapat 7 győzelemmel és 3 vereséggel második-ként jutott egy osztállyal feljebb. Ezt az eredményt a *Molnárné Kubicsek Zsuzsa*, *Füzi Gyöngyi*, *Fodor Katalin*, *Fehér Edit*, *Kósa Emília*, *Csuka Melinda*, *Mihocza Ildikó*, *Magosi Zsuzsa*, *Papp Zsuzsa*, *Cseke Tünde*, *Katona Andrásné*, *Czimbó Ágnes* felállású csapat tagjai érték el, *Gábor Csaba* edzői és *Németh Emil* szakmai vezetése mellett.

Hargitai László

Természetbarát-találkozó Budapesten

Az 1987-ben Sopronban rendezett találkozón a zárómondatok között elhangzott: „Viszontlátásra! Jövőre szeretettel várunk minden kedves résztvevőt Budapestre a XXVI. OPTT találkozón!”

Az az évi rendezést a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság TSZB vállalta. Előzetes programajánlatunkból, amit minden tsz-b-nek, szb-nek megküldtünk, a kirándulni vágyók nyolc különféle útvonal közül választhattak. A jelentkezések után kiderült, hogy a résztvevők száma 400 lesz, s az útvonalak közül ötre esett a többség választása.

A főhadiszállás a Hárshegyi kemping területe volt. Július 15-én a délelőtti óráktól folyamatosan érkeztek a találkozó résztvevői a kempingbe és a Kertészeti Egyetem kollégiumába szállásaik elfoglalására. A huszonöt postaszervtől érkezők emlékszóló és matrica mellett *Helényi Emil* fazekas zsűri-zett kerámiaplakettjét vehették át.

Este a csapatvezetői megbeszélés ismertették a kiránduló csoportok programjait, a tájékoztatói verseny sorsolását, utasításait. Szombaton reggel 8 órakor megnyitó ünnepségen köszöntötte a résztvevőket *dr. Szarka György* tsz-b-titkár és *Derekas László*, a TIG SK elnöke. Vendégünk volt *Gricserné Heszky Enikő*, szakszervezetünk főtitkára és *Somogyi Szabolcs* osztályvezető.

Ezt követően elindultak a kirándulóbuszok: Esztergomba 25-en, a Libegőhöz 16-an, a Pál-völgyi cseppkőbarlanghoz 17-en, *Kovács Margit* és *Gorka Géza* keramikusok múzeumaihoz 18-an, a Börzsöny felfedezésére pedig 120-an.

A tájékoztatói túraverseny utasításainak megfelelően az

1-es rajtszámú csapat 8 óra 20 perckor indult el. A kb. 10 km-es távon a versenyzőknek összetett feladattal kellett megbirkózniuk. A három szakaszra bontott pályán az ellenőrző-állomások között a megadott idő, illetve a menetsebesség tartása, elméleti kérdések megválaszolása és szerkesztéssel pontosan meghatározott pontok megtalálása nem kis nehézséget okozott.

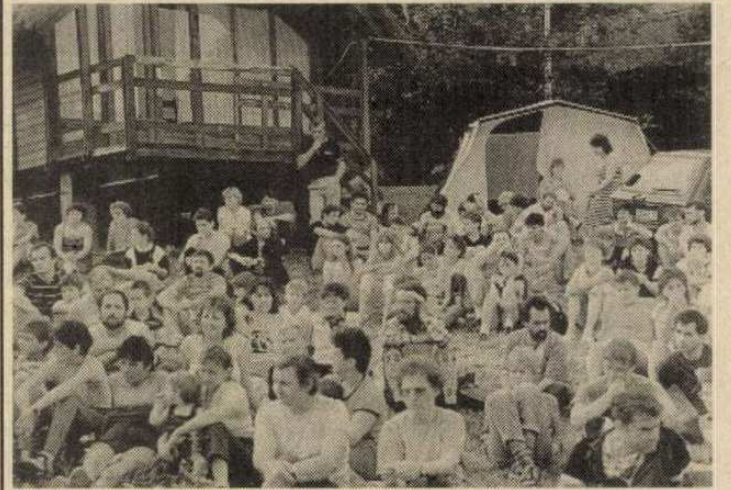
A nyolcvan nevezett csapatból 59 jelentkezett a rajtnál. Értékelhetően 51 csapat ért célba. Este 6 órakor mindenki igazgatótan várta az eredményhirdetést. Az első hat csapat és a legeredményesebben szereplő igazgatótárság kapott díjat. Az első három helyezett csapat az értékes díjnyel felül egy-egy kupát is elnyert.

Az I. helyezett 6 hibaponttal a Posta Építési Üzem csapata (*Schell Antal*, *Csapó István* és *Hegedűs Lászlóné*) lett. A II. helyen 6 hibaponttal a Szegedi SK csapata (*Gránicz János*, *Provinc Ferenc* és *Győri Tibor*) végzett, míg a III. a nagykanizsai csapat (*Strausz Ferenc*, *Strausz Attila* és *János Antal*) lett.

A legeredményesebb igazgatótárságnak, illetve postaszervnek járó vándorkupát a Posta Építési Üzem képviselője, *Lukács Balázs* vehette át. Az értékelés után már csak az öröm, vidámság percei maradtak hátra. Ezt a Simli-show műsora indította, majd a kirándulásokból visszaérkezők és a megfáradt versenyzők éjfélig táncoltak.

Vasárnap szervezett programot nem indítottunk, de ajánlatunkat megfogadva sokan megnézték a Római-parton lévő postás üdülőt vagy más budapesti városnézést választottak.

Csordás Lajos

Értékelésre várnak a versenyzők

A túraverseny győztesei...

... és a második helyezettek

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Egyszám szám: MNB 215-96 430
Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
88-1410. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701